

Z kapitola 88.

[1] Žalмовá píseň, pro Kórachovce. Pro předního zpěváka, pro zpěv při tanečním rej. Poučující, pro Hémana Ezrachejského. [2] Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; [3] kéž vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! [4] Samým zlem se sytí moje duše, k podsvětí spěje můj život. [5] Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako muž, který pozbyl síly. [6] Jsem odložen mezi mrtvé jako skolení, co leží v hrobech, na které už ani nevzpomeneš, kteří jsou zbaveni ochrany tvých rukou. [7] Odložils mě do nejhlubší jámy, do temnoty hlubin. [8] Leží na mně tíha tvého rozhořčení, všemi svými příboji mě trýzníš. [9] Známe jsi mi vzdálil, zhnusils mě jim, jsem uvězněn, nemám východiska. [10] Oči mám zkalené utrpením, po celé dny jsem tě, Hospodine, volal, vztahoval jsem k tobě dlaně. [11] Což pro mrtvé budeš konat svoje divy? Povstanou snad stíny a vzdají ti chválu? [12] Což se o tvém milosrdenství vypráví v hrobě? O tvé věrnosti v říši zkázy? [13] Což jsou známy v temnotě tvé divy, tvoje spravedlnost v zemi zapomnění? [14] Hospodine, pomoz, k tobě volám, ráno má modlitba přichází k tobě. [15] Hospodine, proč jsi na mě zanevřel a svou tvář přede mnou skrýváš? [16] Jsem ponížen a od mládí hynu, snáším tvé hrůzy, nevím si rady. [17] Přehnal se přese mne výheň tvého hněvu, děsuplné rány tvé mě umlčely, [18] ze všech stran se na mě denně hrnou jako vody, všechny najednou mě obkličují. [19] Přítele a druha jsi mi vzdálil, jenom temnoty se ke mně znají!